

CUPRINS

Introducere	5
-------------	---

Partea I / Firescul Ființei

Tăcerea fără încetare	11
Contrazicerea jucăușă	17
Fluturi în contrast	23
Trezirea în paradox	29
Arca timpului	35
Camera fricii	41
Moștenire de tablă	48
Trista fericire	53
Echilibrul din haos	58
Absența fericită a lumescului	63
Dar tu, nimic	68
Călăul adorat	74
O risipă prețioasă	81
Canapeaua confortului	87
Fire de poveste	94
Focul din nori	98
Epuizarea fără ziduri	101
Globul de apă	107
Măștile senzaționalului	112
Dimensiunea fără dimensiuni	118

Partea a II-a / Firescul naturii

Gheața de foc	127
Acest prieten difuz	132

Frunză-n vânt	137
Melodia ploii	142
Curcubeul cenușiu	147
Botezul din vulcan	153
Poarta de piatră	159
Infatigabilul șoim	164
Apa neobosită	170
Sublima sfidare	175
Petale plutitoare	180
Apa aerată	186
Spectacol pe mare	191
Fulgi de inexplicabil	199
Misterul pădurii	205
Lacrimi de nisip	211

Partea a III-a / Firescul artei

Eleganța inteligenței	219
Cerul din pian	225
Pictor cu lacrimi	230
Saxofonul de pe plajă	235
Derivă inofensivă	241
Rugină strălucitoare	247
Statuie de gheață	253
Vioara din tornadă	260
Această pace a sabiei	265
Frumusețe insesizabilă	271
În încheiere / Închizând ochii, de fapt îi deschizi	277

INTRODUCERE

Asemenea unei note muzicale care și-a descoperit libertatea, ființa părăsește portativul unui vis ce, până nu demult, părea realitate. Ființa pătrunde într-un spațiu al tăcerii neforțate, trezindu-se dincolo de propriul abis, într-o serenitate care își împletește mrejele în efectul de catharsis al artei virgine, ce nu poate fi interpretată de cunoașterea lumească. Paradoxuri jucăușe își găsesc odihna în privirea care nu mai urmărește ritmul uzualului. Paradoxuri ce îmbracă ființa în hainele fără greutate ale unei lipse a necesității de a defini viața. Clipe de împăcare necerută, ce surprind prin totala desprindere de orice tendință de a convinge. Nimeni nu vrea să demonstreze nimic.

Cuvinte care cutreieră ținuturile pustiite de tăcerea inofensivă, atât de evitată de mințile ce nu o pot cuceri. Un loc în care irealul abdică în fața inevitabilului intrinsec. Tăcerea se așterne. O tăcere zărită. Acum, cuvintele ce răsar sunt mai

ascuțite ca niciodată, întrucât nu mai există nicio mantie ascunsă care să umple spațiile dintre cuvinte cu alte cuvinte nerostite. Cumva, neînțelesul se așterne, dar ființa nu mai fuge de el, întrucât în ea se trezește apetitul natural pentru mister. Atât de firesc, încât înțelegerea începe să prindă noi semnificații ce nu pot fi adulmecate de senzorii raționali ai minții îndrăgostite de propria arhivă. Atât de ciudat, dar atât de firesc!

Părți ale omului încep a-și cultiva mișcări ale eschivei, dar în același timp ființa este casa unei profunzimi neatinsă de praful ideologiilor căzătoare. O profunzime în care se topesc toate întrebările, fiind arse de frumusețea lipsei de căutare a răspunsurilor. Privind înainte, vezi înapoi. Privind trecutul, vezi viitorul în care prezentul este sfidat de evadările pline de frică ale omului sedus de dansul aparențelor ce se cațără pe culmile interpretărilor raționale. Fără a exista nicio picătură de real în interpretarea realului, capitularea este iminentă.

Frumusețea este inevitabilă. Frumusețea se așterne în privirea ce nu caută a defini inexplicabilul, iar sublimul înflorește în uimirea lipsită de anticipare a ființei ce se lasă invadată de necunoscutul recunoscut, într-un final, ca fiind casa lipsită de ziduri a văzutului. Acasă. Un termen rotunjit de prea multe colțuri ale minții căutătoare de confirmări triste bazate pe propriile imagini. Acasă. Dincolo de înțelegerea temporară cu care defilăm în curse inutile. Acasă. Casa ce nu poate fi găsită nicidecum, niciunde. Acasă. Spațiul infinit atât de profund, încât nici măcar profunzimea nu îl poate atinge.

Într-un context inexistent, în pagini locuite de paradoxuri uneori rebele, se aștern cuvintele care, parcă, dansează o sfidare aritmică a sensului. Scânteii ale cunoașterii se desprind de pe suprafața plată a continuității relative, lăsând

fința străbătută de un gol ce nu râvnește deloc la plinătate. Adiere a firescului, rămâi aici, în clipa ce se încapățânează să nu plece! Rămâi aici, căci altfel eu plec. Dacă tu, firescule, vei lipsi, înseamnă că eu voi fi cucerit de ireal. De aceea, ție îți spun, pentru ca eu să mă aud. Eu nu exist, iar în inexistența mea mă regăsesc cu adevărat. Dacă nu exist, cum oare pot vedea asta? Da, firescule. Este firesc să vorbesc cu tine, pentru că, astfel, vorbesc cu mine. Până voi rămâne fără cuvinte.

Dar, iată, paradoxul mi-a împlânzit foamea de aflare. Atât de mult am bătut la ușa adevărului, încât, într-un final, am putut vedea că acolo nu era nicio ușă, ci doar un zid impunător, ce nicicând nu poate fi înduplecat de mărturiile lumefi. Și deriva sensurilor mi-a lăsat vorbirea în urmă. Ființa-mi nu mai vorbește. Gata. Nici ție, firescule, nu îți mai pot vorbi, pentru că nu am cui. Dacă tu ești, eu lipsesc. Iar dacă eu aș exista, tu ai fi nefiresc.

Da, firescule, rămân aici, în infinita clipă, din care îmi salut inexistența-n timp, fără a-mi pierde timpul cu idei ce visează la a exista. Fără preferințe sau capricii, rămâne o pace de nerostit, peste care liniștea domnește. Nu înțeleg nimic, nu mă înțeleg pe mine, nu îmi înțeleg absența, dar de ce este totul atât de firesc? Nu înțeleg, dar în mine nu mai există absolut nimic care dorește să înțeleagă. M-am pierdut în regăsirea la care nu am visat niciodată. Am dispărut în prezența din care nu am plecat nicicând. Fără sfârșit, grația misterului se așterne în acest ținut lipsit de margini. Firescule, apariția-mi dispăre. Și rămân. Iar ceea ce rămâne este chiar firescul. Tu. Eu. Același.